

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. Pozwem z dnia 31 lipca 2018 r. (data nadania) powód, (...) ((...)) S.A. z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. R. kwoty 10 182,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł z F. Bank p.l.c. z siedzibą na Malcie umowę pożyczki na kwotę 4 500 zł. W celu potwierdzenia tożsamości pozwany dokonał przelewu weryfikacyjnego, po czym bank wypłacił stronie pozwanej kwotę pożyczki. Pozwany nie dokonał spłaty pożyczki w terminie. Powód nabył wierzytelność F. Bank p.l.c w drodze zawartej z nim umowy przelewu wierzytelności. Na kwotę zadłużenia dochodzoną pozwem składają się: kwota 4 447,01 zł tytułem kapitału, 590,40 zł tytułem kwoty odsetek naliczanych do dnia zamknięcia salda tj. do dnia 16 listopada 2017 r., 212,36 zł tytułem kwoty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty kapitału od dnia 16 listopada 2017 r. do dnia sporządzenia pozwu, 4 557,99 zł tytułem opłaty administracyjnej, 195 zł tytułem opłaty za uruchomienie środków w celu wypłaty pożyczki oraz 180 zł tytułem kosztów dochodzenia roszczenia. (pozw, k. 2-3v.)

2. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 8 lutego 2022 r., uzupełnionym w dniu 6 maja 2022 r. pozwany, K. R. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zaprzeczył, aby łączyła go z powodem jakakolwiek umowa. Wskazał, że powód dołączył do pozwu umowę pożyczki, jednakże niepodpisaną przez żadną ze stron, co oznaczało, że pozwany nie złożył oświadczenia woli o jej zawarciu. W jego ocenie, powód nie wykazał także, aby kwota pożyczki została wypłacona pozwanemu. Zakwestionował również wysokość roszczenia wskazując, iż powód nie wykazał na jakiej podstawie żądana kwota została wyliczona. Nadto podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda oraz zarzut przedawnienia roszczenia. (sprzeciw, k. 41-42, uzupełnienie sprzeciwu, k. 57-60)

Ustalenia faktyczne

3. K. R. zawarł w dniu 10 marca 2016 r. z F. Bank p.l.c. drogą elektroniczną umowę pożyczki nr (...). Umowa została zawarta na okres 540 dni. Kwota pożyczki wynosiła 4 500 zł, zaś opłata z tytułu uruchomienia środków 390 zł. Jednocześnie wskazana w umowie opłata administracyjna została wyliczona na kwotę 0 zł miesięcznie. Całkowity koszt pożyczki miał wynosić 5 850 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę – 10 350 zł. Termin uruchomienia środków wyznaczono nie później niż na dzień roboczy po dniu zawarcia umowy pożyczki. W umowie zawarto także harmonogram spłaty pożyczki, w którym pierwsza rata miała zostać dokonana w dniu 9 kwietnia 2016 r., a ostatnia w dniu 1 września 2017 r.

(umowa pożyczki, k. 4-v.)

4. Zgodnie z pkt 18 (i) umowy pożyczki pojedyncza spłata lub każda rata (w wysokości określonej w Harmonogramie spłat w kolumnie (...)), w zależności od czasu trwania pożyczki, staje się wymagalna w dniu wskazanym dla odnośnej wpłaty/spłaty raty w Harmonogramie spłat. Wpłatę uznaje się za dokonaną w dniu uznania rachunku bankowego Pożyczkodawcy wskazanym w pkt. 18 (b) (...). Wszelkie płatności dokonywane przez Pożyczkobiorcę na rzecz Pożyczkodawcy zaliczane były na poczet spłaty w następującej kolejności: 1. Odsetki za opóźnienie; 2. Koszty upomnień; 3. Opłata z tytułu uruchomienia pożyczki; 4. Opłata administracyjna; 5. Odsetki; 6. Kwota główna pożyczki; 7. Inne należności (pkt 19). W przypadku braku płatności w terminie wskazanym w Harmonogramie spłaty, Pożyczkodawca był uprawniony do wezwania Pożyczkobiorcy, samodzielnie, lub za pośrednictwem innych podmiotów, do zapłaty zaległych kwot – w formie upomnienia. Pożyczkodawca miał prawo obciążać Pożyczkobiorcę: odsetkami za opóźnienie za cały okres istnienia zaległości oraz kosztami upomnień wysyłanych do Pożyczkobiorcy (pkt 21 zd. 1-3)

(umowa pożyczki, k. 4v.)

5. Umowa pożyczki została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. K. R. w celu potwierdzenia swojej tożsamości na potrzeby rejestracji w portalu pożyczkodawcy dokonał przelewu weryfikacyjnego.

(umowa pożyczki, k. 4-6v.; potwierdzenie transakcji, k. 8)

6. Pożyczkodawca wypłacił w dniu 10 marca 2016 r. na konto bankowe K. R. kwotę pożyczki w wysokości 4 500 zł.

(potwierdzenie transakcji, k. 7)

7. Dnia 20 grudnia 2017 r. F. Bank p.l.c. z siedzibą na Malcie zawarł umowę cesji z (...) (...) S.A. z siedzibą w L., na mocy której odpłatnie zbył na rzecz cesjonariusza wierzytelności pieniężne wyszczególnione w załączniku nr 1a (wersja papierowa) oraz nr 1b (wersja elektroniczna) do niniejszej umowy, w stosunku do dłużników szczegółowo opisanych w wykazie wierzytelności. Zbywane wierzytelności wynikały z umów pożyczek zawartych z dłużnikami w okresie od 1 lipca 2014 r. do 17 września 2016 r. (§ 1 umowy). Wierzytelności przechodziły na nabywcę z chwilą podpisania umowy cesji (§ 4 ust. 1 umowy). W treści oświadczenia F. Bank p.l.c. potwierdził, iż otrzymał umówioną kwotę z tytułu zbycia przysługujących mu wierzytelności.

8. W załączniku nr 1a wyszczególniono wierzytelność zbywcy przysługującą mu przeciwko K. R. w wysokości 9 970,40 zł, na którą składały się: kwota 4447,01 zł tytułem niespłaconego kapitału, 4 557,99 zł tytułem opłaty administracyjnej, 195 zł jako opłata za uruchomienie, 180 zł jako koszty wezwań do zapłaty oraz 590,40 zł jako niespłacone odsetki.

(umowa cesji, k. 9-10v.; pełnomocnictwa, k. 11, 13-15; oświadczenie, k. 11v.; wydruk z załącznika nr 1a, k. 12)

9. W dniu 22 stycznia 2018 r. (...) (...) S.A. zawiadomił K. R. o zbyciu wierzytelności przez F. Bank p.l.c. na jego rzecz wynikającej z tytułu umowy pożyczki z dnia 10 marca 2016 r. oraz wezwał go do zapłaty kwoty 10 027,54 zł, na którą składały się: kapitał w kwocie 4 447,01 zł, odsetki w kwocie 647,54 zł oraz pozostałe koszty wyliczone na kwotę 4 932,99 zł – do dnia 5 lutego 2018 r.

(zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności, k. 16-v.; wezwanie do zapłaty, k. 17-v.)

Omówienie dowodów

10. Przedstawiony stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty, złożone przez powoda, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, wobec czego mogły stanowić wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu, powód sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu wykazania, że doszło do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, wypłacenia kwoty pożyczki pozwanemu, jak również faktu zawarcia przez powoda z wierzycielem pierwotnym umowy cesji wierzytelności.

11. Sąd nie podzielił zastrzeżeń pozwanego co do tego, że dowody przedstawione przez powoda stanowiły w części kserokopie (k. 16 i 17 akt). Choć faktycznie kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu k.p.c., to jednak nie uchybia to w żadnym stopniu ich mocy dowodowej jako dowodu innego rodzaju, do którego odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o dowodach z dokumentów i który podlega ocenie w świetle art. 233 k.p.c. (art. 309 k.p.c., por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 lutego 2019 r., I AGa 367/18; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. I ACa 1157/18). Sąd zwraca też uwagę, że umowa przelewu wierzytelności oraz potwierdzenia transakcji zostały poświadczane za zgodność przez pełnomocnika powoda, miały zatem moc odpisu dokumentu (art. 129 § 2 k.p.c.), a z kolei treść umowy pożyczki była wydrukiem pisma pierwotnie mającego formę elektroniczną, stąd też nie mogły na niej znaleźć się odręczne podpisy stron. Opieranie się na stanowiskach wyrażanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego przed dwudziestoma laty, gdy dostępność drukarek, kopiarek i sama intensywność obrotu gospodarczego była zdecydowanie inna niż obecnie nie przekonuje do zajęcia odmiennego stanowiska w tej sprawie, nawet jeśli jest ono sporadycznie podzielane przez sądy powszechnie obecnie.

12. Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w swoim stanowisku skupił się na zaprzeczeniu twierdzeniom strony powodowej, bez przytoczenia dowodów przeciwnych. W sprzeczcie wskazywał jedynie, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, zaprzeczył, aby zawarł umowę pożyczki, kwestionował legitymację procesową powoda, a nadto podniósł, iż „nie wie z czego wynika zarówno kwota kapitału, jak i innych ewentualnych opłat doliczonych do dochodzonego roszczenia”.

13. W piśmie, stanowiącym uzupełnienie do sprzeciwu, pozwany podniósł, że powód nie przedstawił dowodów mających świadczyć, iż on jako konsument zawarł z F. Bank p.l.c. (wierzycielem pierwotnym) umowę pożyczki, gdyż załączony do akt sprawy dokument nie zawiera jego podpisu, ani osoby upoważnionej do działania w jego imieniu. Nadto powód miał nie wykazać dokonania wypłaty pożyczki.

14. Powyższa argumentacja, w ocenie Sądu, nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Umowa pożyczki została bowiem zawarta w formie elektronicznej, a podstawą jej zawarcia było odpowiednio: dokonanie przelewu weryfikacyjnego przez Pożyczkobiorcę oraz wypłata kwoty pożyczki przez Pożyczkodawcę. Obie te przesłanki zostały spełnione. Powód dołączył bowiem do pozwu dwa wydruki potwierdzające dokonane transakcje, na obu zaś widnieje numer konta bankowego K. R., który jednocześnie odpowiada numerowi widniejącemu w umowie pożyczki nr (...) w pkt 3 (vii). Wątpliwości nie nastęrcza również fakt, iż w tytule transakcji dokonanej w dniu 24 października 2014 r. przeprowadzonej przez pozwanego wpisano słowa: „akceptuje warunki umowy pożyczki nr (...)”, zaś zarówno umowa pożyczki, jak i dokument potwierdzający wypłatę pożyczki były datowane na dzień 10 marca 2016 r. Powód wskazał bowiem, iż wierzyciel pierwotny dokonuje weryfikacji danych osobowych klienta tylko przy zawieraniu pierwszej umowy pożyczki, co może powodować rozbieżności pomiędzy numerem umowy wskazanym w przelewie weryfikacyjnym a numerem umowy pożyczki, której niniejsza sprawa dotyczy, czemu pozwany nie zaprzeczył. Co więcej, potwierdzenia przelewów zostały sporządzone nie przez poprzednika prawnego powoda, tylko przez osobę trzecią – (...) Sp. z o.o., która pośredniczyła w wypłacie kwoty pożyczki oraz przelewie weryfikacyjnym dokonany przez powoda.

15. Dodatkowo sam pozwany nie przedstawił dowodu lub choćby twierdzeń, które miałyby zaprzeczyć temu, iż numer rachunku bankowego zarówno na dokumencie z 2014 r., jak i tym z 2016 r. jest rachunkiem należącym do niego. Potwierdzenia przelewów zostały wystawione przez podmiot trzeci, w oparciu – jak należy przyjąć o zasady doświadczenia życiowego i dostępną przeciętnemu obywatelowi znajomość dokumentów bankowych – o powiązane z numerem konta bankowego dane nadawcy przelewu (danych nadawcy do potwierdzenia przelewu nie wprowadza jego odbiorca). Dokument z 20.02.2018 r. (k. 8) pozwala więc na stwierdzenie, że istnieje (lub istniało) konto bankowe w (...) Banku, z którym powiązane było imię, nazwisko i PESEL pozwanego. Na to samo konto przelano kwotę pożyczki (k. 7). Pozwany nie podał jakiegokolwiek wyjaśnienia tej sytuacji, nie wskazał np. aby padł ofiarą kradzieży tożsamości lub miał w jego życiu miejsce incydent wskazujący na możliwość takiej kradzieży. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony postępowania powinny dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jeśli strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). Ogólne zaprzeczenie wszystkim okolicznościom nie przyznanym nie można uznać za skuteczne odniesienie się do poszczególnych twierdzeń przeciwnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. V CSK 78/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., sygn. III CSK 341/08; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 listopada 2006 r., sygn. I ACa 1059/06). Pozwany – opierając swoją obronę na zarzutach co do jakości materiału dowodowego przedstawionego przez powoda – nie przedstawił żadnej wersji zdarzeń wyjaśniającej dlaczego umowa pożyczki została wystawiona na jego dane osobowe. Na podstawie powyższego Sąd doszedł od wniosku, iż w istocie to pozwany zawarł umowę pożyczki wskazaną w pozwie, jako, że to właśnie z jego konta bankowego dokonano przelewu weryfikacyjnego i na to samo konto przelano kwotę ustaloną w umowie z dnia 10 marca 2016 r.

16. Zarzuty co do braku wystąpienia po stronie powodowej legitymacji procesowej w związku z nieważnością umowy cesji wierzytelności także nie znajdują potwierdzenia w załączonych dowodach. Bezpodstawne pozostają twierdzenia pozwanego, iż powód nie wykazał, aby załączona umowa „dotyczyła cesji wierzytelności z rzekomej umowy zawartej

pomiędzy pozwanym, a wierzycielem”, na podstawie której miał on nabyć wierzytelność w kwocie wskazanej w treści pozwu.

17. Zgodnie bowiem z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelności przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

18. Umowa cesji spełniała wszystkie przesłanki wynikające z treści art. 509 k.c. Powód dołączył stanowiący kopię oryginału dokument umowy przelewu wierzytelności potwierdzony za zgodność z oryginałem przez reprezentującego go pełnomocnika, na mocy którego wierzytelności opisane szczegółowo w załączniku nr 1a i 1b do umowy, przeszły na powoda jako nabywcę z dniem podpisania umowy (§ 4 ust. 1), a cena za zbycie tychże wierzytelności została przez niego uiszczona co potwierdził także wierzyciel pierwotny w treści dołączonego do pozwu oświadczenia (k. 11v.). Pisemne potwierdzenie wykonania umowy przelewu sporządzone przez wierzyciela pierwotnego dobitnie wskazuje na to, że obie strony porozumiały się co do przelewu i uznały, że zaszedł skutek przeniesienia wierzytelności przewidziany w umowie.

19. Jedną z wierzytelności wymienioną w załączniku nr 1a była ta przysługująca w stosunku do pozwanego, a wynikająca z zawartej przez niego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki z dnia 10 marca 2016 r. Brak załączenia całości przedmiotowego załącznika, również nie może świadczyć o nieudowodnieniu skutecznego zawarcia umowy cesji. Powód załączył bowiem tylko tą jego część, która dotyczyła bezpośrednio samego pozwanego, co może wynikać zarówno z obszerności takiego dokumentu (wielość dłużników i wierzytelności), jak konieczności anonimizacji tych informacji, które mogą zawierać dane wrażliwe, podlegające specjalnej ochronie prawnej. Powyższe świadczy więc, iż nie zaszyły żadne przesłanki, które uzasadniałyby brak legitymacji czynnej po stronie powoda.

Ocena prawna

20. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

21. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

22. Stosownie zaś do art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w brzmieniu obowiązującym na dzień zawierania umowy pożyczki, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1).

23. Zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 720 k.c. to na powodzie spoczywa ciężar dowodu wykazania faktu zawarcia umowy pożyczki i aktualizacji roszczenia o jej zwrot (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 1 października 2019 r., sygn. I ACa 325/19). Warto też przytoczyć stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. I ACa 33/15, zgodnie z którym w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rzecz jasna biorący pożyczkę może podnosić też inne zarzuty co do nieistnienia jego zobowiązania z umowy pożyczki, np. nieważność umowy.

24. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, umowa kredytu powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Forma pisemna umowy została zastrzeżona wyłącznie do celów dowodowych, a jej niedochowanie nie skutkuje nieważnością umowy kredytu konsumenckiego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. V ACa 118/18). Co więcej, w literaturze oraz orzecznictwie

akceptuje się ponadto umowy kredytu konsumenckiego w formie „trwałego nośnika” (por. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Lex 2018, art. 29, pkt 16-21). Trwałym nośnikiem jest zarówno niepodpisany wydruk, jak i np. plik w formacie .pdf, który konsument otrzymuje jako załącznik do wiadomości mailowej albo może pobrać ze strony internetowej (por. J. Szczygieł, Trwały nośnik w obrocie konsumenckim; [w:] Internetowy kwartalnik antymonopolowy i regulacyjny, nr 3(6) z 2017 r., str. 27; dostępny na <https://ikar.wz.uw.edu.pl/images/numery/42/00.pdf>).

25. W niniejszej sprawie pomiędzy F. Bank p.l.c. a K. R. jako konsumentem została zawarta w dniu 10 marca 2016 r. umowa pożyczki o nr (...). Pożyczka ta została wypłacona przez Pożyczkodawcę jeszcze tego samego dnia. Jak już wyżej wyjaśniono, brak odrębnych podpisów pod tekstem tej umowy nie prowadził do uznania jej za nieważną.

26. Pożyczkobiorca nie wywiązał się jednak ze swoich zobowiązań wynikających z umowy pożyczki i zaprzestał dokonania spłaty rat wynikających z załączonego do umowy pożyczki harmonogramu spłat. Następnie w dniu 20 grudnia 2017 r. Pożyczkodawca zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której wierzytelności, w tym, te, które przysługiwały mu względem pozwanego, zostały zbyte na rzecz powoda.

27. Powództwo znalazło więc podstawę w przepisach prawa, tym samym powód mógł skutecznie wystąpić z roszczeniem przeciwko pozwanemu.

28. To co budziło wątpliwości Sądu i nie zostało w całości wykazane przez stronę powodową to wysokość roszczenia, na które składały się poszczególne kwoty wymienione w treści pozwu, oraz częściowo w załączniku nr 1a do umowy cesji z dnia 20 grudnia 2017 r.

29. Sąd przyjął bowiem za udowodnioną kwotę roszczenia do wysokości 4 861,19 zł, obejmującą następujące kwoty: 4 447,01 zł tytułem kapitału, opłatę za uruchomienie środków w celu wypłaty pożyczki naliczoną przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 195 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie liczone od dnia 16 listopada 2017 r. do dnia wniesienia powództwa tj. do dnia 31 lipca 2018 r. w wysokości 219,18 zł. Dwie pierwsze kwoty wynikają wprost z treści umowy pożyczki, w której wskazano, że kwota pożyczki (kapitału) wynosiła 4 500 zł (pkt 5 umowy), zaś opłata z tytułu uruchomienia środków została wyliczona na kwotę 390 zł (pkt 7 umowy), a więc na kwotę nawet niższą niż ta, której domagał się z tego tytułu powód. Sąd uwzględnił również żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty kapitału do daty wniesienia pozwu do wysokości 219,18 zł. Dzień 16 listopada 2017 r. przypadał bowiem już po upływie terminu spłaty ostatniej raty kredytu, w związku z czym nie budziło wątpliwości, że w tym dniu cała kwota kapitału była wymagalna, a pozwany popadł z jej zapłatą w opóźnienie.

30. W powyższym zakresie nie istniały podstawy do uznania, aby postanowienia umowy pożyczki stanowiły niedozwolone klauzule umowne (art. 385¹ k.c.). Nie narusza dobrych obyczajów oraz interesów konsumenta obowiązek zwrotu kapitału pożyczki, odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie tej pożyczki lub uiszczenia opłaty za udzielenie pożyczki w kwocie 195 zł, czyli stanowiącej mniej niż 5% kwoty kapitału pożyczki i pełniącej dla pożyczkodawcy rolę wynagrodzenia z tytułu udzielenia umowy pożyczki.

31. Powód nie wykazał jednak zasadności naliczenia pozostałych opłat objętych żądaniem pozwu. Domagał się on bowiem zapłaty na swoją rzecz kwoty 4 557,99 zł, która miała stanowić naliczoną przez wierzyciela pierwotnego opłatę administracyjną, a która jednak w samej umowie pożyczki została wyliczona na kwotę 0 zł, płatną miesięcznie (pkt 8 umowy). Dodatkowo żadne inne postanowienie umowy tej opłaty bądź jej wysokości nie przewidywało. Kwota ta pojawiła się dopiero w załączniku do umowy cesji, co oczywiście nie świadczy o tym, że kwota ta jest powodowi należna.

32. Bezzasadne okazało się również żądanie zapłaty kwoty 180 zł jako kosztów dochodzenia roszczenia naliczonego przez wierzyciela pierwotnego. Wprawdzie pkt 21 umowy pożyczki przewidywał, iż kosztami wysyłanych do pożyczkobiorcy pism upominających, w tym wezwań do zapłaty będzie obciążany sam pożyczkobiorca, jednakże powód nie wykazał, aby wierzyciel pierwotny poniósł jakiegokolwiek koszty związane z przeprowadzeniem działań windykacyjnych względem pozwanego. Kwota wskazana zaś w załączniku nr 1a nie znajduje potwierdzenia w żadnym

innym dokumencie załączonym przez powoda. Dlatego też żądanie zapłaty z tego tytułu również nie zasługiwało na uwzględnienie.

33. Powód nie wykazał także wysokości roszczenia w zakresie odsetek za opóźnienie naliczanych przed dniem 16 listopada 2017 r., a więc odsetek naliczanych jeszcze przez wierzyciela pierwotnego. W ocenie Sądu z przedstawionych przez powoda dokumentów nie sposób jest dokonać ustaleń co do należnej powodowi z tego tytułu kwoty, gdyż nie wiadomo kiedy i w jakiej kwocie pozwany uiścił wpłaty na poczet spłaty zadłużenia (a niewątpliwie jakieś uiścił, skoro z wypłaconej kwoty 4 500 zł pozostało mu do spłaty tytułem kapitału 4 447,01 zł). Bez znajomości tych kwot i dat nie wiadomo w jakiej wysokości poszczególne należności z pożyczki były spłacone. Nie znana jest więc podstawa (kwota), od której odsetki miałyby być wówczas naliczane. Z załącznika nr 1a również nie wynika, w jaki sposób kwota niespłaconych odsetek była naliczana.

34. Należność dochodzona pozew nie jest również przedawniona. Do roszczeń z umowy kredytu konsumenckiego należnych przedsiębiorcy znajduje zastosowanie 3-letni termin przedawnienia jako związany z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Pozew został wniesiony do Sądu 31.07.2018 r. (data nadania), a zatem mniej niż 3 lata niż daty zawarcia umowy pożyczki i upływu terminu zapłaty poszczególnych rat pożyczki. Wytoczenie powództwa doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), który do tej pory nie rozpoczął biegu ponownie. Zgodnie bowiem z art. 124 § 2 k.c., W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. W okresie pomiędzy wydaniem nakazu zapłaty z dnia 21 sierpnia 2018 r. a wniesieniem sprzeciwu (wysłany 8 lutego 2022 r.) postępowanie nadal było w toku, gdyż – jak się okazało w 2022 roku – nakaz zapłaty był tylko pozornie prawomocny. Nie doszło więc do zakończenia postępowania i ponownego rozpoczęcia biegu przedawnienia w tym czasie.

35. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał powództwo za wykazane co do kwoty 4 871,19 zł i taką też kwotę zasądził od pozwanego na rzecz powoda, a w zakresie przekraczającym powyższą kwotę powództwo oddalił.

Odsetki

36. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 2 k.p.c, zasądzając je, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia wniesienia pozwu, tj. 31 lipca 2018 roku. Zawarta umowa pożyczki miała określony termin spłaty, a zatem do postawienia należności w stan wymagalności nie było wymagane wezwanie do zapłaty. Okres obowiązywania pożyczki został określony na 540 dni, od dnia jej zawarcia tj. od dnia 10 marca 2016 r. do dnia spłaty ostatniej raty tj. 1 września 2017 r., a zatem roszczenie stało się wymagalne z dniem 1 września 2017 r. Tym samym w dniu 31 lipca 2018 roku pozwany z całą pewnością pozostawał w opóźnieniu ze spłatą zasądzonej przez Sąd kwoty. Powód skorzystał przy tym z prawa żądania odsetek od odsetek na podstawie art. 482 § 1 k.c.

Koszty procesu

37. W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z żądanej przez powoda kwoty 10 182,76 zł została zasądzona kwota 4 861,19 zł, stanowiąca 48 % dochodzonego roszczenia. Powód wygrał zatem proces w 48%, co oznacza, że w tym procencie może domagać się zwrotu poniesionych kosztów, zaś pozwany w 52%.

38. Na koszty powoda złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym (3 600 zł – na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych), a koszty pozwanego – opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem (3 600 zł – na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie). Powód mógł domagać się zatem od pozwanego 1 736,16 zł (3617 zł x 48%),

a pozwany od powoda 1 880,84 zł (3617 zł x 52%). Po zblansowaniu tych kwot otrzymuje się kwotę 144,68 zł, którą Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu.

39. Sąd nakazał również na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie proporcjonalnie od powoda kwotę 81 zł (0,52% x 300 zł – 156 zł pomniejszone o już uiszczoną opłatę od pozwu w kwocie 75 zł) oraz od pozwanego kwotę 144 zł (0,48% x 300 zł) tytułem zwrotu bezpodstawnie zwróconej części opłaty od pozwu (na podstawie nieobowiązującego już art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. c) ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Z racji tego, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym okazał się nie być prawomocny, nie istniały podstawy do dokonania zwrotu części opłaty w kwocie 225 zł. Biorąc pod uwagę wynik sprawy sąd rozdzielił kwotę opłaty od pozwu w wysokości 300 zł pomiędzy stronami i zobowiązał do jej zwrotu w odpowiedniej, wskazanej wyżej części.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)